

KALÁSZ MÁRTON

Gyászvers

„Gregor meghalt”, hírül e pillanatban
szomorúbbat a telefonban, lányom hangja – idézve
megrendülten a fájdalmas napot.
– Laschen, költő: írt: fordítottunk serényen
tudatva, magunkkal: mű, lap, szellem – erkélyen
alkonyonként – mit alkatunk néha kertfalra tett.
Fájó körünknek szellemvesztése – lélek követ.
S a szőlős határ híja: művészház, Utrecht-utók,
imént édene – témán tevők, ha mérvünk, itt még halkíthatók,
költő halott: hívek, tájak, Pfalz, gyászt szül a szó –
fogyatékunk, egymást szívünk mély-létén keltve tovább
tisztá szaván – egyetlen váltó hang ha hol vigasznak át.
Vers terebe, sírok éke, idézve „szavak hangtalanok”:
„E magányos táblák rendje” – vésve a nevek önnön szavak
e „magányosságába”, híve: halkítok.

Germán Fatime: Párka